

Danielle STEEL

IKAR

V nemilosti

Danielle Steel
FALL FROM GRACE

Copyright © 2018 by Danielle Steel

All rights reserved.

Translation © 2020 by Andrea Vargovčíková

Jacket photograph © Yves Callewaert

Slovak edition © 2020 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-7295-8

*Mojim úžasným deťom
Beatie, Trevorovi, Toddovi, Nickovi,
Samanthe, Victorii, Vanesse,
Maxxovi a Zare.
Nech vás pády bolia čo najmenej,
nech sa čo najrýchlejšie pozviechate
a poučíte zo životných lekcií.
Nevyhnete sa im,
hoci vás mnohí presviedčajú o opak.
Budte vždy požehnaní
skvelými novými začiatkami.
Lúbim vás z celého srdca
Navždy
mama (D. S.)*

Raz príde čas, keď budete
presvedčení, že je koniec.
A to bude začiatok.

Louis L'Amour

Kapitola 1

Svet umýval letný dážď a Sydney Wellsová mala pocit, že sa nad ňou zavrela hladina vody. Posledných osem dní prežila v šoku. Andrew, s ktorým strávila v manželstve šesťnásť rokov, si šiel zajazdiť na obľúbenej motorke po málo frekventovanej ceste neďaleko ich domu v Connecticute. Rýchle autá a staré motorky boli jeho vášňou. Odfŕcal na Ducati, jednej zo svojich najlepších. Sľúbil, že o pár minút bude doma, ale neukázal sa ani po štyroch hodinách. Možno stretol kamaráta, hútala, alebo si šiel čosi povybavovať, keď sa už raz vybral von, a užíval si jazdu za teplého letného počasia. Predsa mu však zavolala, no nedvíhal. Polícia ju neskôr informovala, že dostal šmyk na mokrom štrku. Mal síce prilbu, ale nezapol si ju. Prešiel takú krátku vzdialenosť! Pri páde mu prilba odletela. Vraj bol na mieste mŕtvy. Ako päťdesiatšesťročný. Sydney sa v štyridsiatich deviatich rokoch stala vdovou. Azda sa jej to iba sníva. Nemôže to byť skutočnosť. Dojem zlého sna zosilnel, keď za ňou prišiel jeho právnik. Andrew pracoval ako investičný bankár vo firme, ktorú zdedil po otcovi, bol zodpovedný manžel, otec tridsaťtriročných dcér, dvojčiat, z prvého manželstva, a nevlastný otec Sydniných

dcér Sabriny a Sophie. Nazdávala sa, že ich manželstvo je dokonalé, a očakávala, že spolu zostarnú. Šestnásť rokov preletelo ako lusknutím prstami.

Na pohrebe ju sprevádzali dcéry. Nevlastné dcéry Kyra a Kellie sedeli na lavici z druhej strany uličky spolu s matkou Marjorie, ktorá priletela z L. A., a s Kelliným manželom Geoffom. Bývali neďaleko a svojich synov, trojročného a päťročného, nechali doma. Kyra žila vo West Village v New Yorku s aktuálnym priateľom v dome, ktorý jej ako dvadsaťpäťročnej kúpil otec. Aby jej Kellie nezávidela, v rovnakom čase jej kúpil dom v Connecticute. Vydala sa, narodili sa jej deti a uprednostňovala život na vidieku. Po čase im však začal byť dom pritesný a uvažovali o jeho rozšírení. Samozrejme, s otcovou pomocou.

Ich matka Marjorie, Andrewova prvá manželka, sa po rozvode presťahovala do L. A. S Andrewom sa rozišli pred osemnástimi rokmi, rok predtým, ako spoznal Sydney. Nezohrala v tom teda nijakú úlohu. Ani v rozpade ich manželstva, ani v štedrom porozvodovom vyrovnaní, ktoré Andrew Marjorie vyplatil. Bol to veľkorysý muž, dokonca i k zatrpknutej žene, ktorá sa naňho hnevala aj takmer dve desaťročia po tom, čo od nej odišiel. Ich manželstvo jednoducho uhynulo. Bola to nešťastná, večne nespokojná žena, ktorá si vybíjala zlosť na každom, koho stretla. Andrew nakoniec stratil trpezlivosť.

Marjorie namierila zúrivosť a žiarlivosť na ľahký terč – Sydney – a podarilo sa jej nimi naočkovať aj svoje dcéry. Plné jedu, ktorým sa nakazili od matky, ju bez zjavného dôvodu od začiatku nenávideli. Doteraz sa na tom nič nezmenilo. Mali sedemnásť, keď sa ich otec oženil so Sydney, peknou rozvedenou blondínkou s dvoma dievčatkami vo

veku deväť a jedenásť rokov. Urobila možné aj nemožné, aby si Andrewove dcéry získala, napokon ju však odradila ich krutosť k nej aj k jej deťom. Ich nenávisť živil Marjorin hnev a naň bola Sydney prikrátka. Po čase sa vzdala. Uplynulý týždeň s ňou sotva prehovorili a správali sa, akoby ich otca zabila. Bola zdrvená žiaľom, rovnako ako Sophie a Sabrina.

Deň po pohrebe ju navštívil Andrewov právnik Jesse Barclay. Mal pre ňu správu. Šestnásť rokov ubehlo ako voda a Andrew doteraz nezmenil testament, ktorý spísal ešte pred ich zoznámením. Jesse mu pripomínal, aby ho po druhej svadbe aktualizoval. Mienil to urobiť, ale akosi to zanedbal. Nazdával sa, že na to má ešte hromadu času. Nečakal, že by ochorel, ani to, že by si ho smrť našla tak skoro. Pred sobášom podpísali predmanželskú zmluvu, v ktorej sa dohodli, že každý si ponechá to, čo vlastní. Aj to zamýšľal Andrew krátko po svadbe zmeniť. Mal vtedy iba štyridsať, Sydney bola vo veku, v akom sú teraz jeho dcéry. Zomrel plný života, v najlepších rokoch. Ako milujúci manžel nemienil nechať Sydney v situácii, v akej sa teraz ocitla. Jednoducho nestihol zmeniť testament a predmanželskú zmluvu. Užíval života, smrťou sa nezaoberal. Keby vedel, čo bude nasledovať, zlomilo by mu to srdce. V teste zanechal všetko svojim dvom dcéram. Ani slovom sa nezmienil o zaopatrení druhej manželky.

Dom, v ktorom bývali, pripadol po jeho smrti jeho dcéram. Len čo sa o tom dozvedeli, v rovnaký deň ako Sydney, ich právnik prostredníctvom Jesseho Sydney odkázal, že sa má do tridsiatich dní vysťahovať. Ostávalo ešte dvadsaťdva dní. Svojim dcéram odkázal nielen dom, ale aj všetky obrazy, osobné veci, investície, zariadenie domu, jednoducho

celý svoj majetok. Keďže predmanželská zmluva vylučovala bezpodielové spoluvlastníctvo manželov, všetko, čo si Andrew zadovážil alebo už vlastnil počas trvania manželstva so Sydney, patrilo výlučne jemu. A teraz to pripadlo jeho dvom dcéram. Jedinú výnimku predstavovali dary, ktoré venoval Sydney, čo aj písomne potvrdil.

Dvojčatá víťazoslávne napochodovali do jej domu už v deň, keď sa dozvedeli o testamente. Bez váhania sa pustili do spisovania striebra, obrazov, starožitností a cenností. Kellie si hneď vzala dve hodnotné maľby a sochu, samozrejme, s dovolením svojej sestry. Neobťažovali sa informovať o tom aj Sydney. Po príchode domov našla iba prázdne miesta. Sadla si na pohovku a zhlboka dýchala. Vedela, čo bude nasledovať a čo zamýšľajú. Kellie a Kyra sa už dohodli, že do domu sa nasťahuje Kellie, keďže je vydatá a má deti. Kyra aj tak neplánovala odísť z New Yorku.

Štyri dni, odkedy sa Sydney dozvedela, v akej situácii sa ako vdova po Andrewovi ocitla, prežila ako v hmle, bojujúc s panikou. Dcéram to však ešte nepovedala. Nechcela ich znepokojovať a najprv musela prísť na to, čo podnikne. Podľa testamentu a predmanželskej zmluvy nevlastnila nič, o čo sa s Andrewom šesťnásť rokov delili. Ostali jej iba šperky, ktoré jej daroval, a mala teda právo ponechať si ich spolu s malým obrazom neveľkej hodnoty, ktorý jej kúpil v Paríži počas svadobnej cesty. Na desiate výročie svadby jej daroval útulný malý byt a napísal ho na jej meno. Jednoizbový byt v očarujúcom starom dome bez výťahu sa nachádzal na ľavom brehu Seiny v Paríži, ktorý obaja zbožňovali. Žiaľ, rozhodne nevyzeral tak úžasne, aby po ňom hneď chňapli zámožní kupci, keby ho potrebovala predat'.

Pred sobášom s Andrewom sa vzdala kariéry uznávanej módnej návrhárky pre vychýrenú firmu. Nebolo to ľahké rozhodnutie, Andrew ju však presviedčal, aby trávila viac času s ním a vzdala sa náročnej práce, ktorá ju a jej dcéry živila od rozvodu pred siedmimi rokmi. Predstava, že už nebude pracovať, ju skľučovala, no zároveň priťahovala. Veď pre prácu nemala čas ani na budúceho manžela, ani na dcéry. Napokon podľahla jeho naliehaniu a mesiac pred svadbou zo zamestnania odišla. Odvtedy nepracovala a zakrátko jej to aj prestalo chýbať. Viedli naplnený život. Cestovali, trávili čas spolu a so svojimi deťmi a raz či dva razy za rok sa vybrali do zbožňovaného Paríža. Páčilo sa im, že tam majú byť a môžu tam ísť kedykoľvek.

Andrew zaobchádzal s ich finančnou nerovnosťou diskrétno, láskavo a džentlmensky. Prispieval na spoločný bankový účet, z ktorého Sydney platila mesačné výdavky na domácnosť a kupovala si, čo chcela. Nemusela si pýtať dovoľenie a nepociťovala to ako almužnu. Andrew sa nikdy nevypytoval, čo si kúpila. Nebola extravagantná žena, ktorá by premrhala celý majetok. Pred ich manželstvom ťažko pracovala, aby sa užívala, a po svadbe vďačila Andrewovi za bezstarostný život, ktorý jej umožnil, a za všetko, čo robil pre ňu a jej dievčatá. Hoci nemala vlastný príjem, z jeho veľkorysosti žili šesťnásť rokov. Doslova za noc sa jej situácia zmenila na zúfalú. Ostali jej iba peniaze uložené na spoločnom bežnom účte. Ak koncom mesiaca poplatí faktúry, veľa na ňom nezvýši. Andrew posielal peniaze na účet zvyčajne raz za mesiac, čo už nestihol urobiť. Chvíľu síce z tých peňazí vyžije, ak sa uskromní, nie však dlho a už vôbec nie naveky. Keby jej nechal aspoň zlomok svojho majetku, bola by zabezpečená.

Štyri noci prebdela, rozoberala svoju situáciu a pokúšala sa prísť na to, čo urobí. Žiaľila za manželom, ktorého hlboko milovala. Utrpela šokujúcu stratu, s ktorou sa bude musieť vyrovnáť. Navyše, musí rýchlo nájsť spôsob, ako prežije. Kde bude bývať, z čoho zaplatí nájomné a stravu, keď sa jej minú peniaze na spoločnom účte? Všetko už patrí Kellie a Kyre. Blahosklonne jej dovolili nechať si auto a oblečenie. Vyhrali vojnu, ktorú proti nej pred rokmi rozpútali, a Andrew im to nevedomky uľahčil tým, že po druhej svadbe neprepísal testament. Keby bol tušil, čo sa stane, nikdy by im ju nebol vydal na milosť a nemilosť. Veľmi dobre si uvedomoval, ako kruto sa k nej správali, a neraz sa na to ponosoval.

Obe jej dcéry mali dobrú prácu, dokázali sa o seba postarať a užívali si občasnú výpomoc od nevlastného otca. Zato Sydney bola od neho úplne finančne závislá, a to od chvíle, keď sa vzdala svojej práce. Prvý manžel jej nenechal nič a na dievčatá posielal minimálne alimenty. Krátko po rozvode sa zoznámil s bohatou ženou a nastáhoval sa do jej domu v Dallase. Dcéry vídali zriedka. O dva roky obaja havarovali na malom súkromnom lietadle počas safari v Zimbabwe a zahynuli. Andrew zaobchádzal s jej dcérami ako otec a podporoval ich, až kým sa dievčatá nezamestnali a neuživilí sa sami. Vďaka nemu vyštudovali aj univerzity. Vždy sa k nim správal úžasne a zaujímal sa o všetko, čo robili. Teraz stratili aj jeho.

Sydnin zármutok zo straty Andrewa znásobovala hrôza z toho, kam sa podeje a čo urobí, keď sa peniaze na účte minú. Zo stability, z istoty a luxusu ju život vrhol do neistoty. Na dôvažok, priveľa rokov nepracovala a nepohybovala sa v oblasti módného návrhárstva, sotva o ňu teda

nejaká firma prejaví záujem. Nevyzná sa ani v počítačových softvéroch, ktoré dnes návrhári používajú. Spoliehala by sa iba na staromódne kreslenie. Po šestnástich rokoch mimo pracovného trhu zaostala a je nezamestnateľná. Jej najhoršia nočná mora sa stala skutočnosťou. Stratila Andrewa a po rokoch závislosti od neho sa už nedokázala sama uživiť, azda iba keby robila čašníčku alebo predavačku. Na nič iné nie je súca. Bez znalosti počítačových programov by ju nezamestnali ani ako asistentku alebo sekretárku. Jej jediným talentom bolo návrhárstvo, jej zručnosti a kontakty však už zastarali.

Po pohrebe noc čo noc sedávala v spálni, listovala v papieroch a spisovala zoznam toho, čo by mohla prediť, odhadujúc, čo by jej to vynieslo. Šperky, ktoré dostala od Andrewa, boli pekné a zbožňovala ich, ale neboli až také cenné, napokon, luxus od neho ani nevyžadovala. Oveľa viac míňal na drahé obrazy, ktoré spolu starostlivo vyberali. Teraz všetky patria jeho dcéram, keďže ich kupoval Andrew a nevenoval jej ich písomne. Vlastní iba byt v Paríži. Musí ho rýchlo prediť. Potrebuje peniaze na prežitie. Hoci sa jej páči, musí sa ho vzdať a ponúknuť ho na predaj. Jej šaty nemajú významnú hodnotu. Nič iné už nenašla. Všetko, na čo si spomenula, sa dalo označiť ako „zariadenie domu“ a bolo súčasťou Andrewovho majetku. Podľa jeho testamentu to patrilo Kellie a Kyre.

O tom, v akej dramatickej situácii sa ocitla, vedel iba Andrewov právnik a Sydney ho zaprisahala, aby o tom pomlčal. Nechcela vystrašiť Sophie a Sabrinu, stačilo, že sa musia vyrovnáť s Andrewovou smrťou. Keby sa im zdôverila s rastúcou panikou, nič by to nezmenilo a ani by jej to nepomohlo.

Vyššie týždňa po nehode sa vybrala do New Yorku. Stretla sa s realitným maklérom, ktorý inzeroval krátkodobý prenájom zariadených bytov. V dome v Connecticute môže stráviť ešte tri týždne. Snažila sa rozmýšľať jasne a urobiť si plán, dvojčatá ju tam nenechajú ani deň navyše. V Upper East Side si prezrela päť pochmúrnych bytov v depresívnych neudržiavaných budovách, potom narazila na neveľký jednoizbový byt s maličkou druhou izbou, ktorá by sa dala využiť ako šatník, pracovňa alebo detská izba. Do nej by mohla naskladať škatule s vecami. Nájomné bolo rozumné, hoci budova bola škaredá a bez klimatizácie. Malá kuchyňa bola súčasťou obývačky. Väčšina nábytku z Ikey bola nová, zopár kúskov pochádzalo z bazára. Majiteľ vraj odišiel na ročné štúdium do zahraničia a chcel ho krátkodobo prenajať. Jej dcéry by isto šokovalo, kam sa plánuje presťahovať. Nezamýšľala im to povedať hneď. Ešte o tom nemusia vedieť. Keby predala byt v Paríži, peniaze by jej azda chvíľu vystačili, kým sa zamestná. Pripomínala si, že v štyridsiatich deviatich je stále dosť mladá na to, aby začala nový život, no iba s ťažkým srdcom podpísala zmluvu na prenájom zariadeného bytu. Treba si ešte overiť jej príjmy, maklér ju však ubezpečil, že kým sa nastahuje, všetko bude v poriadku. Sydney sa rozbúchalo srdce. Pri predstave, že sa vzdáva domova, v ktorom prežila toľko rokov, sa jej zakrútila hlava.

Večer po návrate do Connecticutu sa začala baliť na cestu do Paríža. Ešte popoludní napísala parížskej realitnej makléрке e-mail, že sa stretnú o dva dni. Zatiaľ sa nezmieniła, že chce predáť byt. Práve sa rozhodovala, aké šaty si vezme, a v myšlienkach blúdila kade-tade, keď zazvonil zvonček pri dverách. Pri pohľade na ženu, ktorú poznala

roky, ale nikdy si neboli blízke, sa vyľakala. Všimla si ju na pohrebe a prekvapilo ju, že za ňou prišla. Spoznali sa, keď ich deti chodili do školy, a občas na seba narazili v potravinách. Teraz stála pred jej dverami so škatuľou v rukách a podávala jej ju.

„Cestou domov mi napadlo, že zájdem k tebe a zistím, ako sa ti vodí. Už si jedla?“ zaujímala sa Veronica so znepokojením v hlase, akoby boli blízke priateľky. Bola od Sydney o niekoľko rokov staršia a nejaký čas rozvedená. Bola to pekná žena, často hrala tenis a udržiavala sa vo forme, ustavične však klebetila a Sydney, unavená po celodennom obzeraní bytov v New Yorku, nemala energiu ani chuť zhovárať sa s ňou. Pomyslenie na nový domov vo veľkosti šatníka ju skľučovalo. Nedal sa porovnať s tým, kde žila doteraz. A nedokázala si predstaviť, čo naň povedia dievčatá, keď ho uvidia.

„Mám sa fajn,“ povedala Sydney a zastala vo dverách. Nechcela pôsobiť nevďačne, ale netúžila ju pozvať dnu. „Celý deň som bola v New Yorku. Mala som tam nejaké vybavovačky. A práve sa balím. Vrátila som sa len pred chvíľou.“ V dome vládlo šero, Veronica však narážku nepochopila. Jej rozhodnutie podebatovať si so Sydney to neoslabilo. Lenže Sydney netúžila nikoho vidieť, nehovoriac o žene, s ktorou sa nestretávala často a takmer si nemali čo povedať.

„Chystáš sa niekam? Ostaneš s dievčatami v meste? Môžem tu kedykoľvek prespať, ak nechceš byť sama.“

Ešte to tak! Hoci to istotne myslela dobre, Sydney to obťažovalo.

„Netreba. Idem do Paríža riešiť byt.“

„Sťahuješ sa tam?“ vyzvedala Veronica. Ešte vždy stáli vo dverách. Veronica uvažovala, či sa Sydney chystá predať

dom, v ktorom s Andrewom žila. Veľkolepé sídlo s rozsiahlym pozemkom a nádhernou záhradou si vyžadovalo čas, ľudí a peniaze na údržbu a bez Andrewa to bude mať Sydney ťažké.

„Nie, nestáhnem sa do Paríža,“ vzdychla si Sydney, jej obranné múry sa rúcali. Odstúpila, aby mohla Veronica vkročiť dnu. Bez váhania ju nasledovala do kuchyne. Sydney jej ponúkla ľadový čaj a potom si sadli k žulovému pultu. Veronica sa vypytovala na byt v Paríži a Sydney vložila do chladničky kiš, ktorý jej priniesla. „Neviem si predstaviť, že by som tam bývala bez Andrewa. Bolo to naše špeciálne miesto.“ Vyzerala zničená. „Predám ho.“

„Musíš spomaliť,“ prehovorila Veronica vážne. „Vieš, čo sa hovorí. Aspoň rok po strate partnera nerob veľké rozhodnutia. Neskôr ich oľutuješ. Možno by stačilo, keby si tam pobudla iba nejaký čas. Alebo v New Yorku so Sophie a Sabrinou. Na tvojom mieste by som nekonala unáhlyne.“

Sydney hodnú chvíľu váhala, až potom odpovedala. Nehodlala ju oboznámiť s detailmi a zdôveriť sa jej, aj tak by sa to však dozvedela.

„Je to trochu komplikovanejšie. Tento dom zdedili jeho dcéry. Koncom mesiaca sa vystáhnem a sem príde Kellie s rodinou. Zvyšok musím nejako vyriešiť.“

Veronica vyzerala ohromene. Sydney jej to oznámila ako bežnú vec, nie ako ranu, ktorá ju veľmi zasiahla. Veronica však chňapla po novinke ako mačka po myši.

„Odstáhuješ sa? O tri týždne? Nemôžeš tu zostať ešte pol roka alebo rok?“ Nielen Sydney šokovalo, že dom zdedili Andrewove dcéry a nie jeho manželka.

Sydney sa usilovala rozprávať pokojne a zľahka, akoby to očakávala. Priveľmi ju zahanbovalo priznanie, ako ju to

rozrušilo. Z úcty k Andrewovi skrývala skutočné pocity. Veronica prahla po informáciách, ale tie jej veru neposkytne. Usadila sa v kuchyni a očividne sa nechystala odísť. Priniesla koláč výmenou za dôverné informácie. Sydney veľmi dobre vedela, aká je to klebetnica.

„Ak sa mám odsťahovať, môžem to urobiť už teraz,“ vyhlásila odvážne. „V Paríži to aj tak potrebujem dať do poriadku.“

„Zdedili aj ten byt?“ zhrozila sa Veronica, lovila každý detail.

„Nie, ten mi Andrew daroval. No tento dom aj všetko v ňom je ich.“ Veronica dlho mlčala. Dívali sa na seba a Sydney si želala, aby už odišla.

„Aspoň sa zabavíš kúpou a zariadením nového domu a prídeš na iné myšlienky,“ chlácholila ju. Sydney to nekomentovala. Ak sa bude chcieť najesť, rozhodne nemôže nakupovať nehnuteľnosti. „Kedy odchádzaš do Paríža?“

„Zajtra večer nočným letom. O pár dní sa vrátim.“ Vstala. Azda sa Veronica dovtípi, že nastal čas odísť. Tento rozhovor ju deprimoval. Veronica napokon pochopila nárazku a spolu kráčali k vchodovým dverám.

„Zavolaj mi. Môžeme sa ísť naobedovať alebo ti pomôžem zabaliť veci, prípadne niečo iné.“

Sydney rozhodne netúžila po obecenstve, keď sa bude jej život rozpadávať na kúsky. Stačilo už to, že sa s Andrewovými dcérami musela stretávať v dome pri spisovaní striebra, krištáľu a obrazov. Posledné dni v milovanom dome túžila stráviť sama a v pokoji žialiť nad strateným životom. Nielenže nečakane prišla o milovaného muža, ale aj o životný štýl, status vydatej ženy, ba dokonca o vlastnú hodnotu. Kto je bez Andrewa? Iba úbožiačka, kedysi

vydatá za zámožného muža. Akoby sa z útesu zrútila do priepasti.

Veronica ju objala a odišla. Sydney sa vrátila k baleniu a cítila sa ešte horšie než pred jej návštevou. Dcéram napísala e-mail, že ide na pár dní do Paríža, a potom celú noc prebdela v posteli, zmietajúc sa v záchvatoch úzkosti.

Veronica jej ráno zavolala a zopakovala, ako veľmi ju mrzí tá záležitosť s domom. „V noci som ani oka nezažmútila, tak som sa o teba starostila,“ zaúpela.

Sydney pomlčala o tom, že tiež nespala. Nemalo to zmysel. Nechcela, aby Veronica vedela, aká je rozrušená a prečo. Čo ju do toho?

Potom jej zatelefonovala mladšia dcéra Sophie. Znepokojovala sa o ňu. „Prečo ideš do Paríža, mami? Načo taký zhon?“

„Len si chcem všetko zorganizovať a tu je mi samej priveľmi smutno. Niekoľko dní v Paríži mi možno prospeje,“ pokúsila sa o veselý tón. Slúbila, že jej zavolá hneď po návrate.

Zaneprázdnená staršia dcéra Sabrina jej v esemeske napísala, aby sa opatrovala a dávala si pozor, keď bude cestovať sama. Obe dcéry si o ňu robili starosti. To bolo pre všetky nové. Nikdy predtým sa o ňu nebáli a Sydney sa nepáčilo byť objektom ich ľútosti. A to ešte netušili o dome. Vedeli, že Andrew im dvom nič nezanechal, ale zhrozili by sa, že naprázdno vyšla aj jeho žena. Všetko pripadlo dvojčatám, či už si to zaslúžili, alebo nie. A Sydney s dcérami vedeli, že ani zamak.

Včas sa odviezla autobusom na letisko a stihla let. Cestovala biznisovou triedou, hoci Andrew uprednostňoval prvú. Ibaže tie dni už pominuli. Dovolila si iba posledný

luxus, za letenky zaplatila z míľového programu. A chcela si v lietadle pospať.

Na palube ponúkali kompletne menu, to však odmietla. Nejedla, nebola hladná a netúžila po päťchodovom menu. Oprela sa o sedadlo a zavrela oči. Spomínala na posledný raz spred šiestich mesiacov, na Nový rok, keď sa s Andrewom vybrali do Paríža. Do očí jej vbehli slzy, prerazili si cestu cez prichýlené viečka a voľne jej stekali po lícach. Upokojujúce vrčanie lietadla ju napokon uspalo a zobudila sa tesne pred pristátím na letisku Charla de Gaulla, keď ju letuška žiadala, aby si zdvihla operadlo. Slnko zalievalo Paríž lúčmi. Pristátie bolo hladké a Sydney už o chvíľu stála pri batožinovom páse a čakala na tašku. Necestovala ako VIP, ako kedysi s Andrewom. Bola iba osamelá žena, ktorá prišla do Paríža predať obľúbený byt.

Nasadla do taxíka a pravdepodobne naposledy nadiktovala vodičovi adresu. Nechcela myslieť na to, ako skvele sa tu cítila pri poslednom výlete.